

е пошегувалъ, нъ се пакъ трѣба та на самоваръ тѣ минуване изъ рѣкѣ въ рѣкѣ до дѣто ся мръкна.

Случваше ми ся, по някога да приказвамъ съ калугеры тѣ, даже съ св. Горскы тѣ учителя, за электричество то, галванизмъ тѣ, машины тѣ, и другы тѣ откритія въ науки тѣ, нъ калугеры тѣ или съвсѣмъ не признавахъ фактоветѣ, или направо съглѣдвахъ въ тяхъ демонска сила. Менѣ ми отговаряхъ, че „нито въ св. писаніе, нито у св. отци на църквѣ тѣ за това ни дума не—е казано:—тогава какво може да ся забелѣжи въ сичко това, ако не вражескы искушенія?“ И повече не искахъ да разговарятъ съ менѣ. Единъ стогодишенъ старецъ—келіотъ, много време проживялъ на св. горѣ въ уединеніе и блаженно незнаніе. И той отъ стѣрнѣ почуввѣлъ за някъквы ся пароходы и железны пѣтица, дѣто на мѣсто хора, работи парата и др. т. нъ старецъ тѣ пропущѣлъ презъ—ушы тѣ си тѣзы слухове и само ся подемавѣлъ подъ мустака. „Тука дѣйствиува нечиста сила, казвѣлъ той на ученици тѣ си:—и ти иѣма да доближи до св. горѣ, помнете ми думата!“ Нъ, ето ти, единъ день, ученици тѣ му казватъ, че старческа та дума ся не сбжднала, и пароходы тѣ благополучно идѣтъ при Русикъ и даже донасятъ богомолци.— А че покажете ми тѣзи пароходы, продумѣлъ смаяный тѣ старецъ, и ся рѣшилъ тосѣ пакъ да остави дълго то си уединеніе и ся унѣтилъ кѣмъ море то. Кога то дошелъ пароходъ тѣ, старецъ тѣ го зели и извели подъ рѣкѣ на горѣ тѣ, отъ дѣто ся виждало пристанище то на Русикъ, и отъ горніѣ тѣ высочина, кѣто новый Моисей, видѣлъ той частичка отъ обѣтованный мѣръ. Видѣлъ той, какъ ся доближилъ пароходъ тѣ, какъ го посрѣщнали и испратили тържественно (а при това пароходъ тѣ ся не разсипѣлъ и не исчезнѣлъ), какъ послѣ той тихо и гордѣливо избиколилъ св. гора